

delse, som Regjeringens samlede Forsvarsplan har fundet under Valgene. Man har beklaget sig over, hvorledes man fra vor Side har benyttet denne Plan til Belysning af den hele Sag; men det forekommer mig, at denne Beklagelse er ganske uberettiget. Man var i Samlingen 1874 i det daværende Forsvarsudvalg enig om at kræve af Regjeringen en samlet Plan; man var netop ikke tilfredsstillt med at se Forslag, der kun indeholdt Begyndelser og Løfter for Fremtiden, men man vilde have Bished for, hvad disse Begyndelser og Løfter senere skulde føre til. Man var altsaa fra begge Sider i Udvalget enig om at kræve en saadan samlet Plan. Naar efter, i den sidst foretagne Rigsdagssamling, blev dette Krav fra Regjeringens Side gjort Fyldest, og der forelaa for os en samlet Plan. Det forekommer mig nu lidet berettiget at beklage sig over, at den Plan, der forelægges til Belysning af den hele Sag, ogsaa anvendes som saadan for at belyse, hvorledes Stillingen er. Jeg tror, at selv det Slør, som under de i Udvalget førte Forhandlinger er faldet over en Del af den samlede Plan, ikke vil kunne være tilsvækkelig til at give Thinget den fulde Lillid til, at, hvad man kun kan anse for at være opsat, ogsaa skulde være opgivet. — Det tredje Hovedpunkt er Spørgsmaalet om Maaden, hvorpaa disse Midler skulde tilveiebringes, altsaa Spørgsmaalet om en Indkomst- og Formuestat. Angaaende denne gjælder det Samme, at Ministeriet i sine Forhandlinger med Udvalget om muligt stærkere end tidligere har urgeret, at det er ligesom utilstedeligt at søge disse Midler tilveiebragte ved at paalægge Befolkningen nye Skatter, saalænge det aarlige Overskud og de tilstedevarende disponible Midler maa anses for fuldkommen tilstrækkelige til at dække de overordentlige Udgifter til Forsvarsvæsenets Fremme osv. Jeg siger: der indeholdes i dette Udtryk endog en stærkere Lante end den, der ligger i Dølsningsbrevet. Jeg tror ikke, at nogen Side af Udvalget i disse Udtryk har kunnet finde blot en Antydning af Tilnærmelse fra Regjeringens Side. Dølsningsbrevet indeholder endnu et Punkt, som jeg vel nok tør kalde et Hovedpunkt, saa meget mere som det er sat i Spidsen for det, og det skulde da kun kunne gjælde om dette ene Punkt i Dølsningsbrevet, at den nuværende høitærede Regjering har vist nogen Tilbøielighed til at fravige den Stilling, som den indtog, da Dølsningsbrevet udgik. Naar det nemlig i Dølsningsbrevet hedder, at: „Vi ikke anse det for forsvarligt længere at udsætte Paa-begyndelsen af de nødvendige overordentlige Foranstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme“, saa har der jo i de Uttringer, som Ministeriets høitærede Chef brugte ved denne Sags sidste Behandling, ligget en Antydning af, at i dette Punkt kunde Regjeringen være tilbøielig til at vige fra sin Stilling; men dette er ingen Indrømmelse over-

for Flertallet. Flertallet vilde lige saa meget beklage, om Ministeriet vilde vige paa dette Punkt, som det beklager, at det ikke vil vige paa andre Punkter. Efter det Anførte maatte det blive Udvalgets Flertal klart, at en Enighed mellem den nuværende høitærede Regjering og Udvalgets Flertal angaaende Hovedpunkterne i denne Sag, som maatte kunne blive Grundlaget for de følgende Forhandlinger, var det ikke muligt at opnaa, og jeg maa sige til, at Erkjendelsen af et saadant — om jeg maa sige — grelt Resultat af Forhandlingerne ogsaa med Nødvendighed har maattet henlede Udvalgets Flertals Opmærksomhed paa det stærke Modsetningsforhold, der i Almindelighed bestaar imellem det nuværende Ministerium og Thinget. Der kunde maaske ogsaa i denne Sags Forhandling findes Opfordring til at udtale denne Erkjendelse, som nu har fundet sit Udtryk paa anden Maade. Jeg skal imidlertid udtale, at jeg har den Opfattelse af Thingets Flertals Stilling, at det, om det var muligt, ønskede at holde den Sag, som vi her forhandle udenfor de egentlige politiske Modsetningsforhold. Jeg siger: om det var muligt; thi vi maa erkende, at Anvendelsen af et Beløb paa 30 Millioner Kroner under alle Omstændigheder vil komme til at gribe saaledes ind i en Række af Forhold, at det neppe vil være gennemførligt at løse denne enkelte Sag uden Forbindelse med adskillige andre; men om det var muligt, vilde det være ønskeligt, at denne Sag kunde holdes udenfor et saadant Modsetningsforhold. Jeg tror, at Erkjendelsen heraf har maattet lede Udvalgets Flertal til at ønske, at det stærke Modsetningsforhold imellem Regjeringen og Thinget ikke fik sit Udtryk umiddelbart i denne Sag, men paa anden Maade. — Overfor dette Resultat af Flertallets Forhandling med det nuværende høitærede Ministerium har der selvfølgelig kun kunnet knyttes en ringere Interesse til den Forhandling, der har kunnet føres med det nu baade i Udvalget og i Thinget forholdsvis saa lille Mindretal; thi det maa dog være klart — jeg kan vel gjerne sige endog paa begge Sider, — at man i Mindretallet ikke kunde vente at tilveiebringe et Grundlag, hvortil man kunde have noget Haab om, at Flertallet skulde kunne slutte sig, uden at det ogsaa i Følge det nuværende Ministeriums saa bestemt udtalte Ansuelser maatte faae et saadant Indhold, at det nødvendigt maatte være imod dette Ministeriums Stilling og Standpunkt. Men derved er det jo klart, at der ikke vilde kunne tillægges den Omstændighed nogen afgjørende eller væsentlig Betydning, om et Forslag vandt 70—80 eller 90 Stemmer for sig, naar Regjeringen dog stillede sig derimod. Altsaa principielt siger jeg, at Forhandlingen med Udvalgets Mindretal havde mistet sin væsentlige Interesse. Ikke desto mindre har Mindretallet gjort et Forsøg i saa Henseende,